

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 341/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. H., B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. I., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 39 C 511/2005 z 23. februára 2007, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 146/2007 a jeho rozsudkom z 26. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2009 doručená faxom a 12. augusta 2009 bol poštou doručený originál sťažnosti Ing. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 39 C 511/2005 z 23. februára 2007 a tiež

postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 146/2007 a jeho rozsudkom z 26. marca 2009.

Zo sťažnosti vyplynulo, že okresný súd zamietol rozsudkom sp. zn. 39 C 511/2005 z 23. februára 2007 návrh sťažovateľa na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Okresný súd odôvodnil zamietnutie návrhu tým, že k vyporiadaniu BSM medzi bývalými manželmi došlo zo zákona podľa § 149 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a návrh sťažovateľa doručený súdu 28. októbra 2005 bol podaný po zániku práva uplynutím času po lehote ustanovenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Táto lehota je trojročná, má hmotnoprávnu povahu a súčasne ide o prekluzívnu lehotu *siu generis*. V odôvodnení sa vychádza aj z toho, že v predchádzajúcom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 62/2002, ktoré bolo začaté na návrh manželky sťažovateľa doručený súdu 6. marca 2002, bolo uznesením z 8. septembra 2005 konanie zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou, a to napriek nesúhlasu sťažovateľa (t. j. v predmetnom konaní odporcu).

Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 3 Co 146/2007 potvrdil označený prvostupňový rozsudok z 26. marca 2009 stotožňujúc sa so závermi, ku ktorým tento súd dospel. Sťažovateľ upriamil pozornosť na tú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorej sa uvádza, že *„z výkladu ustanovenia § 149 ods. 4 OZ v prekluzívnej trojročnej lehote možno vyporiadať zaniknuté BSM buď dohodou alebo podaním návrhu na jeho vyporiadanie súdnou cestou, pričom zároveň zdôraznil, že ktorákoľvek z týchto možností má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a nenastane zákonná fikcia vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva ex lege. Ďalej súd uviedol, že k zániku manželstva došlo 24. 05. 1999 nadobudnutím právoplatnosti rozsudku o rozvode, že k vyporiadaniu BSM dohodou nedošlo do troch rokov od zániku BSM a k vyporiadaniu nedošlo ani rozhodnutím súdu na základe návrhu zo 06. 03. 2002, ktorý podala MVDr. A. H., keďže tento bol účinne vzatý späť, bolo súdne konanie zastavené uznesením súdu z 08. 09. 2005, č. k. 12 C 62/2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. 10. 2005, a že navrhovateľ podaný návrh na vyporiadanie BSM doručil súdu dňa 28. 10. 2005.“*

Pokiaľ ide o namietaný postup krajského súdu, sťažovateľ argumentuje tým, že: „Krajský súd v Bratislave na strane jednej dospel k záveru, že ktorákoľvek z možností a spôsobu vyporiadania BSM uvedená v zák. ust. § 149 ods. 4 OZ má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a nenastane zákonná fikcia vyporiadania BSM, no na strane druhej pri vydaní odvolacieho rozhodnutia sa touto zásadou neriadil a prerušenie behu trojročnej lehoty nebral do úvahy. Inak by dospel k záveru, že navrhovateľom podaný návrh na vyporiadanie BSM cestou súdu bol podaný súdu v zákonnej trojročnej lehote, zohľadňujúc skutočnosť spočívajúcu v tom, že v dôsledku doručenia návrhu súdu zo 06. 03. 2002 a prebiehajúceho súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V, č. k. 12 C 62/2002, do právoplatnosti rozhodnutia dňa 04. 10. 2005 došlo k prerušeniu behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty. V dôsledku toho, keď navrhovateľ uplatnil to isté právo na súde znova doručením návrhu dňa 28. 10. 2005, trojročná lehota mu neplynula nepretržite od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, bola prerušená v dôsledku návrhu doručeného súdu 06. 03. 2002 a 79 dní chýbalo do jej skončenia do dňa 24. 05. 2002, ktorým dňom by lehota skončila pre ktoréhokoľvek z účastníkov podľa § 122 ods. 2 OZ. Nakoľko však od 06. 03. 2002 bola pretrhnutá a neplynula, jej plynutie sa v priebehu konania ani neskončilo, po zániku skutočnosti majúcej za následok pretrhnutie lehoty, je potrebné chýbajúcu dobu do skončenia troch rokov pripočítať pre účely zachovania zákonom stanovenej dĺžky lehoty tri roky. Inak by došlo k poškodeniu práv navrhovateľa, ktorý sa dôvodne a v súlade so zákonom domáhal vyporiadania BSM súdnou cestou.

Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, kedy bol návrh sťažovateľa doručený súdu, tiež to, kedy jednotlivé rozhodnutia súdu nadobudli právoplatnosť, po akú dobu bola hmotnoprávna trojročná lehota pretrhnutá.

Vzhľadom k tomu, že Krajský súd v Bratislave svojím rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces a právo na prístup k súdu zaručené Ústavou SR, vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces a práva na prístup k súdu spočíva v tom, že súd nebral do úvahy skutočnosť, že došlo k prerušeniu hmotnoprávnej lehoty a v dôsledku nesprávneho postupu a rozhodnutia nielen Krajského súdu v Bratislave, ale aj Okresného súdu Bratislava V, sťažovateľovi ani nebolo umožnené, aby svoje právo

uplatnil v takej dobe a v zákonnej lehote, ktorej dĺžka je stanovená zákonom. Takýmto postupom súdu bol súčasne sťažovateľovi znemožnený prístup k súdu a bolo mu odmietnuté právo na poskytnutie právnej ochrany, ktorá mu mala byť poskytnutá v medziach zákona, keďže čl. 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje predovšetkým prístup k súdu, tiež právo na spravodlivý proces, čím sa priznáva a zdôrazňuje aj určitá kvalita súdu, súdneho konania, spočívajúca v tom, že súd bude rozhodovať v súlade so zákonom, robiť správny výklad jednotlivých zákonných ustanovení a tieto aj správne aplikovať. Nesprávny postup súdu nemôže byť dôvodom pre odmietnutie práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ okrem namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje aj porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pretože podľa neho *„v konaní neboli rešpektované záväzné ustanovenia hmotnoprávných predpisov upravujúcich plynutie, pretrhnutie a dĺžku trvania a počítania zákonných lehôt, čo malo za následok, že súd prvého stupňa, tiež súd druhého stupňa vydali rozhodnutia v rozpore so zákonom, v dôsledku ktorých neprávom bolo zabránené navrhovateľovi realizovať svoje práva zaručené ústavou (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR)“*. Ústavný súd vzhľadom na petit sťažnosti považoval namietanie porušenia práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru len za súčasť argumentácie odôvodňujúcej návrh sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento náález:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3 Co 146/2007-73, zo dňa 26. 03. 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č. k. 39 C 511/2005, zo dňa 23. 02. 2007, tiež konaním Krajského súdu v Bratislave vo veci č. 3 Co 146/2007, ako aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, č. k. 39 C 511/2005-53, zo dňa 23. 02. 2007, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa Ing. J. H. ... proti MVDr. A. H. ... o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bolo porušené základné ústavné právo Ing. J. H. ... garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3 Co 146/2007-73, zo dňa 26. 03. 2009 a rozsudok Okresného súdu Bratislava V, č. k. 39 C 511/2005, zo dňa 23. 02. 2007 sa zrušujú.

3. Ing. J. H. ... sa priznávajú trovy konania spočívajúce v právnom zastúpení 716 €, ktoré je odporca povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. K. I. ... do 30 dní od tohto rozhodnutia (nálezu).“

Ústavný súd vyzval na zaujatie stanoviska k sťažnosti krajský súd, ktorý sa k veci vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 17. septembra 2009. Vzhľadom na to, že uvedené vyjadrenie neobsahuje žiadnu novú argumentáciu, ktorá by už predtým neodznala v konaní pred okresným súdom a krajským súdom, a v podstate ide len o jej pokračovanie bez toho, že by bola doplnená o akúkoľvek ústavnoprávnu argumentáciu, ktorá by mohla byť východiskom pre závery ústavného súdu, nepovažoval ústavný súd za potrebné zasielať toto podanie na vyjadrenie sťažovateľovi.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podmienky konania o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 39 C 511/2005 z 23. februára 2007, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 146/2007 a jeho rozsudkom z 26. marca 2009 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

1. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný rozsudok okresného súdu sp. zn. 39 C 511/2005 z 23. februára 2007, ústavný súd konštatuje, že pre nedostatok právomoci nie je príslušný na rozhodnutie o tejto časti sťažnosti sťažovateľa. Článok 127 ods. 1 ústavy zakotvuje zásadu subsidiarity, podľa ktorej je ústavný súd oprávnený rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd, iba ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. V danom prípade o rozsudku okresného súdu rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, a z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti namietajúcej porušenie sťažovateľom označeného základného práva postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 146/2007 a jeho rozsudkom z 26. marca 2009 v prvom rade skúmal jej

opodstatnenosť, t. j. či uvedeným rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného základného práva.

Potom, ako ústavný súd posúdil argumenty sťažovateľa obsiahnuté v jeho sťažnosti a konfrontoval ich s napadnutým postupom krajského súdu, ako aj s obsahom namietaného rozsudku, dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 344/06, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu a dôvody, pre ktoré tento potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Krajský súd v odôvodnení uviedol:

„Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza zo záveru, že po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov došlo k jeho vyporiadaniu zo zákona. K uvedenému záveru dospel po zistení, že bol podaný po uplynutí trojročnej lehoty, vyplývajúcej z ust. § 149 ods. 4 OZ, ktorá má hmotnoprávnu povahu a súčasne ide o prekluzívnu lehotu sui generis.

Podľa § 149 ods. 3 OZ ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

Podľa § 149 ods. 4 OZ ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastníci používa. O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch

spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerané o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

Z doslovného výkladu ustanovenia § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka v prekluzívnej trojročnej lehote možno vyporiadať zaniknuté BSM buď dohodou alebo podaním návrhu na vyporiadanie súdnou cestou. Dotknuté osoby majú možnosť v tejto prekluzívnej lehote si vybrať z týchto dvoch spôsobov vyporiadania BSM. Ktorákoľvek z týchto možností má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a nenastane zákonná fikcia vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva ex lege.

Občiansky zákonník neustanovuje, dokedy je možno uzavrieť dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Takéto právo sa nepremlčuje (§ 100 ods. 2), lebo ide o výkon vlastníckeho práva. Ak však k uzavretiu dohody nedôjde do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva a v tejto lehote nebol podaný ani návrh na jeho súdne vyporiadanie, dochádza zo zákona (ex lege) k vyporiadaniu podľa § 149 ods. 4, a tým zaniká možnosť vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo dohodou alebo súdnym rozhodnutím.

V posudzovanej veci k zániku manželstva účastníkov došlo 24. 05. 1999, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok o rozvode" ich manželstva a podľa ust. § 148 ods. 1 OZ týmto dňom došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nesporné medzi účastníkmi bolo, že do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou a k vyporiadaniu nedošlo ani rozhodnutím súdu na základe návrhu zo dňa 6. 03. 2002, ktorý podala navrhovateľka (v tomto konaní odporca). Uznesením Okresného súdu Bratislava V, č. k. 12 C 62/2002 zo dňa 8. 09. 2005 konanie o návrhu na vyporiadanie BSM súdom bolo zastavené na základe účinného späťvzatia návrhu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4. 10. 2005. Navrhovateľ návrh na vyporiadanie BSM doručil súdu dňa 28. 10. 2005.

Je nesporné, že v tomto konaní odporkyňa v zákonnej lehote prejavila svoj nesúhlas s prípadným vyporiadaním zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva zo zákona tým, že dňa 6. 03. 2002 podala návrh na jeho vyporiadanie súdnou cestou. Na základe jej návrhu súd začal konať a ako je zrejmé z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V, č. k. 12 C 62/2002 pred začatím konania vo veci samej podaním zo dňa 28. 02. 2005 (súdu

bolo doručené dňa 2. 03. 2005) vzala návrh späť. Znamená to, že k vyporiadaniu rozhodnutím súdu nedošlo.

Súd prvého stupňa venoval náležitú pozornosť otázke posúdenia právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 149 ods. 4 OZ a na jej vyriešenie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, ktoré aj riadne vyhodnotil a svoje dôvody vedúce k záveru o tom, že k vyporiadaniu došlo zo zákona, aj podrobne a v súlade s uvedeným zákonným ustanovením odôvodnil. S jeho záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. “

Sťažovateľ považuje za pochybenie krajského súdu predovšetkým to, ak na jednej strane konštatoval, že v dôsledku podania návrhu na vyporiadanie BSM súdnou cestou dochádza k prerušeniu behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a zároveň neprichádza do úvahy, aby nastala zákonná fikcia vyporiadania BSM, avšak na druhej strane „sa pri vydaní odvolacieho rozhodnutia touto zásadou neriadil a prerušenie behu trojročnej lehoty nebral do úvahy“. Tento názor sťažovateľ ďalej podrobnejšie zdôvodňuje, tak ako to je obsiahnuté v už citovanom texte jeho sťažnosti.

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu korešpondujúcim so stabilnou judikatúrou všeobecných súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽ 10/2007 zo 17. októbra 2007), podľa ktorého podanie návrhu na vyporiadanie BSM súdnou cestou má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a zároveň nenastane zákonná fikcia vyporiadania BSM ex lege, pričom v takomto prípade prekluzívna lehota počas trvania konania (od uplatnenia nároku na súde) neplynie.

K uvedenému je však v kontexte argumentácie sťažovateľa potrebné dodať, že ak účastník konania v začatom konaní riadne nepokračuje (konanie sa skončí inak, než meritórnym rozhodnutím), ako to je aj pri späťvzátí návrhu, nastáva stav, ako keby ku konaniu vôbec nedošlo. Tak to bolo aj v okolnostiach daného prípadu, v dôsledku čoho došlo vzhľadom na uplynutie trojročnej hmotnoprávnej lehoty podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka k zániku práva. Sťažovateľ mal možnosť tomuto následku predísť

v prípade, že by bol podal proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie, ktoré, ako vyplýva z pripojených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, však napriek riadnemu poučeniu nepodal.

Preto po oboznámení sa so sťažnosťou a napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu ústavný súd konštatuje, že tento rozhodol v súlade s právnou úpravou platnou v čase jeho rozhodovania a ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal vo svojej sťažnosti, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne závery a zákonnosť postupu a rozhodnutia krajského súdu alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné, a ako také nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na to, že krajský súd v tomto prípade rozhodol ústavne konformným spôsobom, ústavný súd v tejto časti sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z toho dôvodu bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2009